

Ambicioznost prijema se rajši malih in neznatnih duš nego velikih, kakor ogenj, ki požiga bolj kože nego palače.

Chamfort.

Književnost in umetnost.

Nova opera. Skladatelj Kienzl je dovršil novo opero pod zaglavjem: „Don Chischiotte“ in drugo naslovljeno: „Vrnitev Bonaparteja“, autentični epos Rikarda Wagnerja, kateręga rokopis je podpisan 15. decembra 1840. Wagner, ki je bival tedaj v Parizu, bil je globoko ganjen radi velikih ceremonij, ko so „prenesli pepel“. Pod temi občutki je napisal libreto; ker je pa pozneje menjal svoje politične ideje, ni mislil več na to, da bi delo uglazbil.

V Vjencu čitamo:

Um i srce. Vijenac priča i pripovijedaka za odrasliju mladež. Napisao Dragutin Jovan, zagrebački učitelj. S 3 slikami. 8° str. 188. Zagreb, 1897. Cijena 60 nč.

V tej knjigi so sledeče pripovedi: „Tajni su putovi božji“; „Samo sat života“; „Nenamiren račun“; „Ribar i vodenjak“; „San tvrđice“; „Andjco“; „Posljedice neprepa“; „Bakina priča“; „Bogat je, tko je zadovoljan“; „Vrtlar i njegova djeca“; „Kamate dobra djela“; „Dobra maćeha“; „Tko ustraje, taj se ne kaje“; „Dobrota je velika sreća“.

Vjenac piše, da je tem delom izbral pisatelj najkrasnije, najvzvišeneje momente vsakdanjega ljudskega življenja. Ljudje so narisani psihološki verno in točno, dejanja razvijajo se naravno, osobito se odlikujejo s prekrasnimi, uprav poetičnimi pointami.

Salonska knjižnica, izdaja in urejuje And. Gabršček v Gorici. Cena 1 gl. Prvi zvezek, ki izide te dni, prinese več novel in novelic.

Pierre Loti, znani francoski romanopisec je dovršil dramatiško delo, okoli katerega je delal delj časa. Drama ima štiri dejanja v šestih oddelkih. Imenovalo se bode po glavni junakinji Judith Renaudin.

Hercegovka. Ivan Rendić, dobro znani hrvatski kipar, je izstavil pri tyrčki Schollian v Trstu doprni kip iz najfinejšega Kararskega mramorja, predstavljajoč Hercegovko divne lepote z izrazom žalosti — kip predstavlja — Hercegovino. Kip je posnet se spomenika, katerega je Rendić napravil za pravoslavno pokopališče, samo da na pokopališči Hercegovka spleta venec. Vendar tudi tako ni izgubilo delo prav nič onega čustva, katerega je umetnik navdahnil v presladki ta obraz. Značaj tega kipa je tako mogočen, tako živ, da gledaje, se ti zdi, da diha, poteze vse so preokusno estetične. Nežnost potez, ustvarjena z najfinejšo umetnostjo, je še povešana po tem, kako jo je elegantno ogrnil z robcem, ki pokriva deloma glavo in po kodrih ki ji padajo na vrat gosti in mehki. Rendić je vedel navdahniti svoji Hercegovki vsę čarobnost vzhodne lepote, globoko po čustvu, ženjalno in sijajno po tehniki.

Letno izvestje c. kr. obrtnih strokovnih šol (strokovna šola za obdelovanje lesa z javno risarsko šolo za umetno vezenje in čipkarstvo) v Ljubljani o šolskem letu 1896/97, Na svetlo dal c. k. direktor Ivan Šubic.

Liljan. List za omladinu i puk. Sadržaj 8. broja. 1. Zašto stara mama ne zna pisati, od Zlatice Belohlavek Korač. 2. Djačka koračnica. Spjevao Jakov Majnarić. 3. Kneginja Alemkinja (svršetak). Prof. M. Mikšić. 4. Mali Ivo. Spjevao Rudolf bar. Maldini. 5. Očeva slika. Preveo Jakov Majnarić. 6. Koliko je od zemlje do mjeseca. Pr. Jelica Belović. 7. Domovini. Spjevao S. A. Karabegović. 8. Japan. Priopćio Crnko. 9. Gusiač i nemoćni vojnik. Prev. Jak. Majnarić. 10. Majci. Spjevao A. Karabegović-Hasanbegov. 11. Jastreb. Jelica Belović-Bernadzikovska. 12. U majčinu zagrljaju. Napisao A. Karabegović-Hasanbegov. Svaštice. — Naše slike: Franjo Bartuš. — Gradsko kupalište na Korani u Karlovcu. — Očeve i sinovlje godine.

Razno.

S potovanja.

Polje, vinograd, gore, morje,
Ruda, kupčija tebe redé.
Vodnik.

Da, res; ko bi imeli Angleži ali Nemci tako divno zemljo, kakor jo je Bog podelil Slovincem, to bi bilo reklame! Da bi oni imeli divno „gorenjsko stran“, in pa krasno Savinjsko dolino! Kako bi vabili z gostobesednimi vabili na Bled, na belopeška jezera, k Peričniku, v Vingtart, v Bohinj, v rodovitno Savinjsko dolino s temnimi gozdi, lepim poljem, belimi cerkvicami, bistrimi rekami!

No, tudi v Slovincih se vzbuja zanimanje za prekrasno to zemljo in nadejati se hočemo, da bode zanimanje čedalje večje in da bode Slovenec čedalje bolj podjeten. Res, v nas ni kapitala, vendar nekaj več ga je, nego se kaže svetu, ali Slovenec se boji za svoj denar. Čudno ni, kdor ima denarja, pomni morda še, kako je njegov ded, morda celo oče njegov skrbno prešteval „svitile tolarje“ ter jih hranil na dnu svoje skrbno zaprte škrinje; morda je videl, da je bil trdo prihranjeni denar všit v dedovi ah očetovi obleki, morda zataknjen v postelji... Zato pravim, ni čuda, ako se večina Slovincov še vedno tako boji za novce, katere si je prislužil ali podedoval, bojazen mu je, kakor je sedaj navada izražati se, „v krvi“. Zato pa vidimo, da je na vsakem imenitnem našem kraju boljša gostilna ali boljša trgovina v tujčevih rokah. Ta se pač ne boji, hrabro nastopa, še potrebno se mu ne zdi, da bi se priučil jeziku prebivalcev, med katerimi se je naselil; sę svojo prirojeno in priučeno ljubeznivostjo vabi tujce, prodaja dragó in — služi novce.

Zdravilišča in kopališča so po slovenskem vsa le v nemških rokah, po parkih in šetaljščih so le nemški napisi ali vsaj na prvem mestu ni slovenskih; tako, da se ti zai v takem zdravilišči ali hotelu, da si na pristni nemški zemlji. Ako hočes z divnih naših krajev pozdraviti svoje prijatelje ter jim poslati dopisnico z razgledom,